FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 3. MARTS 1983 [1]

Høje Domstol.

I den foreliggende sag har sagsøgeren, Franco Colussi, nedlagt påstand om annullation af beslutningen fra Europa-Parlamentets formand, hvorved en anden tjenestemand end sagsøgeren blev forfremmet til sprogkonsulent i den italienske afdeling.

I — Sagens faktiske omstændigheder er følgende

Den 14. juli 1980 blev stillingsopslag nr. 2690 offentliggjort på Europa-Parlamentet med henblik på besættelse af syv stillinger som »sproglig rådgiver« (herefter benævnt: sprogkonsulent) i stillingsgruppe LA 3, dvs. en stilling for hver af Fællesskabernes officielle sprog, bortset fra græsk, samt den syvende stilling til terminologicentralen.

De pågældende syv stillinger blev af Europa-Parlamentet i marts 1978 indføjet i den organisationsplan, som udgives af generaldirektoratet for Parlamentets bureau og almindelige anliggender, men indtil videre forbeholdt med henblik på, at »det direkte valgte Europa-Parlament får mulighed for at udvikle sin virksomhed og på sædvanlig måde, efter afholdelsen af det direkte, almindelige valg, sikre varetagelsen af sine opgaver på de steder, hvor det normalt holder sine møder« [2]. Stillingerne kunne Europa-Parlamentet anvende gradvis efter behov.

I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), skulle de besættes ved forflyttelse eller forfremmelse.

Inden ansøgningsfristens udløb blev der indgivet tre ansøgninger fra sprogrevisorer, som var indplaceret i lønklasse LA 4, heriblandt sagsøgeren.

Franco Colussi indgav ansøgning den 3. september 1980 og sendte endvidere en skrivelse til generaldirektoratet for personale, hvori han supplerede oplysningerne vedrørende sine kvalifikationer og gjorde bl.a. opmærksom på, at han i 1978 havde bestået en universitetseksamen i jura.

Den 1. oktober 1980 indgav han i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, en *ansøgning* til Europa-Parlamentets formand, hvori han anmodede om, at meddelelsen om den ledige stilling blev affattet således, at enhver form for forskelsbehandling eller usikkerhed blev undgået, og om at beslutningen om besættelse af stillingen blev truffet på grundlag af en sammenligning af ansøgernes kvalifikationsbeviser og fortjenester og ikke i det væsentlige ud fra ansøgernes alder.

Den 1. december 1980 udnævnte Europa-Parlamentets formand en anden af ansøgerne i stillingen.

Franco Colussi har erklæret at være blevet gjort bekendt med udnævnelsen den 21. januar 1981. Under alle omstændigheder blev den bekendtgjort ved opslag i perioden 23. januar — 5. februar 1981, og han modtog bekræftelse på, at hans ansøgning ikke var blevet efterkommet, ved en bemærkning herom den 28. januar 1981 på den af ham indgivne ansøgning.

Ved skrivelse af 15. april 1981, registreret den 21. april s.å., indgav Franco Colussi i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en *klage* over den beslutning, hvorved hans ansøgning af 1. oktober 1980 var blevet afvist. Samtidig indgav han klage over afvisningen af sin ansøg-

1 — Oversat fra fransk.

2 — O. a.: Domstolens oversættelse.

ning. Denne klage blev afvist af Europa-Parlamentets formand den 4. september 1981.

Den 27. september 1981 anlagde Franco Colussi nærværende sag, hvori han i det væsentlige har nedlagt påstand om annullation af afvisningen af klagen og annullation af den beslutning, hvorved en af hans medansøgere blev udnævnt i stillingen.

II — Formaliteten

Sagen er anlagt inden for de i vedtægten fastsatte frister. Europa-Parlamentet har ikke rejst indsigelse mod sagens realitetsbehandling. Det har erkendt, at sagsøgerens klage var rettet mod den stiltiende afvisning af hans ansøgning vedrørende meddelelsen om den ledige stilling, samt mod beslutningen om forfremmelse af medansøgeren og afslaget på sagsøgerens egen ansøgning om stillingen.

Parlamentet har imidlertid gjort gældende, at anbringendet om, at stillingsopslaget kendes ugyldigt, ikke kan realitetsbehandles, da det ikke er fremført i stævningens påstande.

III — Drøftelse af de fremførte anbringender

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremført forskellige anbringender vedrørende form og indhold, som jeg nedenfor skal behandle hver for sig.

A — Anbringender vedrørende formen

Franco Colussi har gjort gældende, at de forskellige organer, som har truffet beslutning under forfremmelsesproceduren, ikke havde den fornødne kompetence. Han anfører således, at det ikke er godtgjort, at Europa-Parlamentet skulle have delegeret sin kompetence til at træffe beslutninger om forfremmelse til Parlamentets præsidium, ligesom der ej heller er ført bevis for, at præsidiet skulle have delegeret denne kompetence videre til formanden.

Sagsøgeren har tilføjet, at selv om det antages, at Parlamentets formand havde den fornødne kompetence, er det dog ikke godtgjort, at formanden har foretaget den sammenligning af ansøgernes fortjenester og bedømmelser, som er foreskrevet i vedtægten. Endvidere er det ikke påvist, at præsidiet forud blev informeret om den af formanden besluttede forfremmelse. Endelig konstaterer sagsøgeren, at det er den samme myndighed, der har truffet afgørelse om klagen og om den omtvistede beslutning, hvilket er i strid med et billighedsprincip.

Jeg finder ikke, at nogen af disse anbringender kan tages til følge.

a) Ifølge vedtægtens artikel 2 tilkommer det hver enkelt institution inden for sit område at bestemme hvilke myndigheder, der skal udøve de beføjelser, som ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden.

Artikel 49 i Europa-Parlamentets forretningsorden indeholder bestemmelser såvel om generalsekretærens, formandens og præsidiets kompetence, og det gælder såvel den på tidspunktet for den omtvistede forfremmelse gældende affattelse af artikel 49 som den, der tidligere var i kraft. Ifølge nævnte bestemmelse fastsætter præsidiet, efter høring af Parlamentets kompetente udvalg, bl.a. »antallet af ansatte og regulativerne for deres administrative og finansielle stilling«.

Ifølge en af præsidiet truffet beslutning nr. 175/62 af 12. december 1962 udøves de beføjelser, som ifølge tjenestemandsvedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden, af Parlamentets formand, som træffer beslutning på forslag af generalsekretæren vedrørende anvendelse af vedtægten på tjenestemænd i kategori A inkl. lønklasse A 7, og tjenestemænd i sprogtjenesten inkl. lønklasse LA 6, samt vedrørende bl.a. anvendelsen af bestemmelserne i vedtægtens artikler 29 og 45.

Af de anførte bestemmelser fremgår således, at præsidiet havde den fornødne kompetence til at udpege ansættelsesmyndigheden, og at formanden, som havde fået overdraget denne beføjelse, var kompetent til at træffe beslutningen om forfremmelsen.

b) Det fremgår endvidere af beslutning nr. 175/62, at forpligtelsen for formanden til at underrette præsidiet herom forud for beslutningerne om besættelse af stillingerne, kun gælder for beslutninger angående tjenestemænd i kategori A.

Forklaringen på den i beslutningen foretagne sondring mellem tjenestemænd i *kategori A* og tjenestemænd i *sprogtjenesten,* beror ej heller, som hævdet af sagsøgeren, på en fejl ved bestemmelsens udfærdigelse, hvilket endvidere fremgår af Domstolens dom i sagen Bernardi, afsagt den 13. juli 1972 [1].

c) Franco Colussi har endvidere gjort gældende, at der ikke er ført bevis for, at Parlamentets formand selv gennemgik ansøgernes fortjenester og de vedrørende dem udfærdigede bedømmelser, men blot synes at have lagt en tjenstlig skrivelse af 8. oktober 1980 til grund, som chefen for den italienske afdeling sendte direktøren for oversættelsesdirektoratet, og hvori der er givet en ufuldstændig og forkert fremstilling af sagsøgernes kvalifikationsbeviser og kvalifikationer i øvrigt. Sagsøgeren mener, det må påhvile Parlamentet at føre bevis for, at formanden personligt har gennemgået sagens akter.

I skrivelsen af 4. september 1981 hedder det imidlertid, at Parlamentets formand afslog sagsøgerens klage »efter at der var foretaget en indgående behandling heraf af de under formanden henhørende tjenestegrene«. Af denne bemærkning kan ikke sluttes, at formanden ikke selv skulle have foretaget en gennemgang af sagens akter; derimod giver den sikkerhed for, at der forud for beslutningen virkelig blev foretaget en så gennemgående undersøgelse, at Parlamentets formand kunne have kendskab til alle sagens momenter, da han traf beslutningen. Under alle omstændigheder vil det være umuligt at føre noget klart bevis herfor, sådan som Franco Colussi synes at stille krav om.

d) Endvidere fremføres det af sagsøgeren, at det var den samme myndighed, der traf afgørelse om sagsøgerens klage og som udstedte den retsakt, klagen rettede sig mod. Dette skyldes imidlertid, at proceduren efter artikel 90 i vedtægtens afsnit VII er rent administrativ og ikke har karakter af nogen søgsmålsprocedure. Muligvis bør denne situation ændres, men den er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

B — Anbringender vedrørende beslutningens materielle indhold

Stillingsbeskrivelsen ifølge stillingsopslag nr. 2690 havde følgende ordlyd:

»Sproglig rådgiver, der navnlig skal varetage særligt arbejde inden for revision og oversættelse samt faglig uddannelse af afdelingens tjenestemænd og praktikanter.

Afløse kontorchefen i dennes fravær«.

a) I relation hertil har sagsøgeren gjort gældende, at anvendelsen af en forfremmelsesprocedure, frem for at besætte stillingen på grundlag af en intern udvælgelsesprøve, må karakteriseres som magtfordrejning. Formålet med meddelelsen om den ledige stilling var at forbeholde stillingerne den tjenestemand, der var

1 — Sml. 1972, s. 149; org. ref. Recueil 1972, s. 609, præmis 19: »Under hensyn til, at den påberåbte bestemmelse først sondrer mellem tjenestemænd i kategori A og tjenestemænd i sprogtjenesten, må reglen in fine vedrørende besættelse af stillinger i kategori A fortolkes således, at den ikke omfatter beslutninger vedrørende stillinger i sprogtjenesten«.

ældst eller som havde højest anciennitet i hver enkelt oversættelsesafdeling, for »som belønning« automatisk at sikre den pågældende en afslutning på tjenestemandskarrieren i sprogtjenestens højeste lønklasse. Midlet hertil var — anføres det af sagsøgeren — dels at formulere meddelelsen om den ledige stilling på en sådan måde, at der til stillingen knyttedes opgaver som faglig uddannelse af afdelingens tjenestemænd og praktikanter, dels at benytte fremgangsmåden i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), (forfremmelse ved udvælgelse), fremfor at afholde en intern udvælgelsesprøve.

Som anført i begyndelsen af mit forslag til afgørelse har Europa-Parlamentet gjort gældende, at sagsøgeren først i replikken udtrykkeligt nedlagde påstand om annullation af meddelelsen om den ledige stilling, og at det nævnte anbringende følgelig ikke kan realitetsbehandles i tilknytning til denne påstand.

Efter min opfattelse er det nævnte anbringende snævert knyttet til spørgsmålet, om afslaget på sagsøgerens ansøgning var gyldig, fordi bedømmelsen af dette spørgsmål forudsætter en undersøgelse af, hvorvidt forskrifterne i vedtægtens artikler 29 og 45 er iagttaget. Sagsøgeren vil derfor til støtte for sit krav om annullation af afslaget på ansøgningen kunne gøre gældende, at selve den retsakt, der ligger til grund for beslutningen vedrørende hans egen ansøgning — meddelelsen om den ledige stilling — er ulovlig.

Det nævnte anbringende må imidlertid efter min opfattelse forkastes.

For det første må man være opmærksom på, at den omtvistede beslutning ikke i sig selv ville have kunnet sikre gennemførelsen af det mål, som sagsøgeren tillægger administrationen, men krævede en helhed af beslutninger vedrørende de omhandlede ledige stillinger. Beviset for, at der ikke fandtes nogen bestemt plan for alle disse stillinger, fremgår imidlertid af den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden ikke, i hvert fald ikke i den danske oversættelsesafdeling, traf beslutning om at besætte den ledige stilling med den ældste tjenestemand. I samme forbindelse erkender sagsøgeren imidlertid, »at det er et spørgsmål, om *ansøgernes* højere alder ikke snarere er diskvalificerende«. Denne indrømmelse må siges at afsvække sagsøgerens argument.

Stillingerne blev hverken besat med den ældste ansøger eller den ansøger, som havde højest anciennitet i tjenesten, men den, der havde højest anciennitet i *lønklasse* LA 4, og det gjaldt også den italienske afdeling. Den af de tre ansøgere i denne afdeling, som havde den højeste anciennitet i nævnte lønklasse, kom ikke i betragtning, da han igennem otte år havde gjort tjeneste i en anden stilling i en politisk gruppe, men den ansøger, som fik stillingen, havde større anciennitet i lønklassen end sagsøgeren.

Lægges det til grund, som det er blevet hævdet af sagsøgeren, at de tjenestemænd i lønklasse LA 4, der kunne komme i betragtning til en forfremmelse, ikke på noget tidspunkt havde kunnet deltage i den faglige uddannelse af tjenestemænd og praktikanter, hvilket var en af de opgaver, der var knyttet til de ledige stillinger, må det erkendes, at det ikke var muligt at bedømme dette på grundlag af bedømmelserne af ansøgerne. På den anden side kan jeg ikke se, hvorledes afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve skulle give bedre muligheder for at bedømme ansøgernes evne til at udføre sådanne særlige opgaver.

Efter retspraksis [1] er ansættelsesmyndigheden forpligtet til først at undersøge,

1 — Jfr. senest dommen af 28. 10. 1982, sag 265/81, Giannini, nr. 3.

hvorvidt den ledige stilling kan besættes ved forflyttelse eller forfremmelse. Det er først på et senere trin, at ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at afholde en intern udvælgelsesprøve.

b) Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den i vedtægtens artikel 45 foreskrevne sammenligning af ansøgernes fortjenester ikke er korrekt udført, men at sagsøgeren havde større fortjenester eller bedre kvalifikationer end den ansøger, som fik stillingen, og som ikke opfyldte kvalifikationskravene.

Dette sidste udsagn må jeg lade stå for sagsøgerens egen regning. Jeg skal dog til vurdering af sagsøgerens fortjenester bemærke, at det fremgår af en tjenstlig skrivelse af 8. oktober 1980 fra chefen for den italienske oversættelsesafdeling til direktøren for oversættelsesdirektoratet, der er optaget i sagens akter, at de vedrørende sagsøgeren udfærdigede bedømmelser var udmærkede, og at dette også var tilfældet med bedømmelsen vedrørende sagsøgerens medansøger. Chefen for den italienske oversættelsesafdeling var ikke uvidende om, at sagsøgeren flere gange havde været medlem af en udvælgelseskomité, som denne selv havde deltaget i som ordinært medlem eller som formand. Han kunne endvidere ikke være ubekendt med, at Franco Colussi havde erhvervet en universitetseksamen i udenlandsk sprog og litteratur og en universitetseksamen i jura, hvilket sagsøgeren udtrykkeligt havde gjort ham opmærksom på i sin skrivelse af 3. september 1980.

Når ansøgernes kvalifikationer står lige, kan deres alder være et afgørende subsidiært kriterium. I sagen Costacurta [1] fastslog Domstolen da også, at »alderen kan være en vigtig faktor i vurderingen af ansøgerens kvantitative og kvalitative arbejdsformåen«.

Når der til den ledige stilling særligt var knyttet den opgave at varetage den faglige uddannelse af tjenestemænd og praktikanter i den italienske afdeling og at afløse kontorchefen i dennes fravær, findes det ikke åbenbart irrelevant at tage hensyn til den pågældendes anciennitet i lønklassen.

Ansættelsesmyndigheden har følgelig truffet et valg, som Domstolen i sin retspraksis normalt tager afstand fra at underkaste en dyberegående retlig prøvelse.

Sammenfattende skal jeg derfor foreslå, at

— sagsøgte frifindes, og at

— sagsøgeren tilpligtes at betale sine egne omkostninger.

1 — Dom af 22. 3. 1972, Sml. 1972, s. 63; org. ref. Recueil, s. 168, præmis 9.